

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/12/2020
Identifikačné číslo spisu: 4212215542
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4212215542.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Ivici Čelkovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, proti žalovanému: Q. I., nar. X. O. XXXX, I. XXXX/XX, XXX X X J., právne zastúpený advokátkou Mgr. Veronikou Navrátilovou, Osuského 7, Bratislava, o zaplatenie 7.066,20 eura s príslušenstvom, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/98/2018-299 z 16. apríla 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 5Cb/275/2012-261 z 12. apríla 2018 a rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/98/2018-299 z 16. apríla 2019 z r u š u j e a vec v r a c i a Okresnému súdu Komárno na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Komárno (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 5Cb/275/2012-261 z 12. apríla 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.066,20 eur s 0,1% denným úrokom z omeškania zo sumy 7.052,01 eur od 16. júla 2010 až do zaplatenia do 3 dní po právoplatnosti tohto rozsudku a náhradu trov konania vo výške 100%.

2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným došlo dňa 9. augusta 2007 k uzatvoreniu leasingovej zmluvy č. LZF/07/80175, predmetom ktorej bol finančný leasing motorového vozidla I. I., X.X V. farby EČ: J., rok výroby XXXX. Žalobca udelil žalovanému ako leasingovému nájomcovi súhlas na ďalší prenájom predmetu leasingu v rámci podnikateľskej činnosti žalovaného. Na jeho základe žalovaný uzatvoril dňa 23. marca 2009 zmluvu o nájme predmetného motorového vozidla a to s S. J. a F. J.. Od prevzatia motorového vozidla menovaní žalovanému motorové vozidlo nevrátili. Žalovaný napriek odcudzeniu predmetu leasingu žalobcovi splácal leasingové splátky do augusta 2009. Allianz Slovenská poisťovňa dňa 19. februára 2010 žalobcovi oznámila nepriznania poistného plnenia z dôvodu, že v zmluvných podmienkach pre havarijné poistenie sprenevera nie je poistením krytá. Žalobca od uzatvorenej leasingovej zmluvy odstúpil dňa 30. novembra 2009 v súlade s článkom 13. bod 1. písm. b/ Obchodných podmienok pre finančný prenájom (leasing) motorových vozidiel spoločnosti OTP Leasing a.s. (ďalej aj „obchodné podmienky“). Žalobca doručil

žalovanému finančné vysporiadanie leasingovej zmluvy dňa 1. júla 2010, v ktorom vykonal zápočet vzájomných pohľadávok, s tým, že v prospech žalobcu započítal istinu, ktorá predstavuje vstupnú cenu predmetu leasingu s DPH 12.112,46 eur a stratu na majetku (zostatok istiny) 6.239,19 eur. V prospech žalovaného započítal istinu, ktorá predstavuje predpísanú výšku 1. zvýšenej splátky s DPH 1.211,25 eur, nájomcom uhradenú 1. zvýšenú splátku 1.211,25eur, amortizovanú 1. zvýšenú splátku 1.211,25 eur, súčet uhradených leasingových splátok 5.841,90 eur, súčet neuhradených leasingových splátok 734,28 eur, sumu penalizačných faktúr 14,19 eur, neuhradené náklady agentúry 78,54 eur, stratu na majetku (zostatok istiny) 6.239,19 eur. Konštatoval, že po vykonaní vzájomného zápočtu nedoplatok žalovaného predstavuje 7.066,20 eur. Poukázal na to, že sa na základe obžaloby pred Okresným súdom Komárno pod č. 1T/146/2011 vedie trestné konanie proti obvineným F. J. a S. J. za prečin podvodu v spolupáchateľstve, v rámci ktorého si poškodený žalobca uplatnil voči obvineným nárok na náhradu škody v sume 7.066,20 eur. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil aj poukazom na ustanovenie §§ 489 ods. 1, 265 a 369 Obchodného zákonníka a článok 5 bod 7, článok 9 bod 8, článok 13 bod 1 písm. b/, článok 12 bod 2, článok 11 bod 4 obchodných podmienok.

3 Listinnými dôkazmi mal za preukázané, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu povinnosti a to riadne a včas platiť dohodnuté leasingové splátky. V predmetnom prípade došlo k odcudzeniu predmetu leasingu, ktorý skutok následne orgánmi činnými v trestnom konaní bol prekvalifikovaný na podvod. Následne vyslovil názor, že podľa zmluvných podmienok povinnosťou žalovaného ostalo naďalej uhrádzať mesačné leasingové splátky až do doby momentu vyjadrenia poisťovne resp. štátneho orgánu, teda do ukončenia zmluvného vzťahu medzi leasingovým prenajímateľom a leasingovým nájomcom. V predmetnom prípade k oznámeniu poisťovne došlo dňom 19. februára 2010, ktorý deň by mal byť momentom ukončenia zmluvného vzťahu medzi leasingovým prenajímateľom a leasingovým nájomcom. Napriek tomu žalovaný, ako leasingový nájomca svoju platobnú povinnosť vo forme platenia leasingových splátok vykonával do augusta 2009 so zreteľom na vyššie uvedené súd považoval za dôvodné odstúpenie od leasingovej zmluvy žalobcom v súlade s článkom 13, bod 1. b/ obchodných podmienok. Poukázal na záverečnú správu k inkasnému konaniu splnomocnencom žalobcu MABORO s.r.o., zo dňa 12. novembra 2009, v ktorom splnomocnenec dňa 10. novembra 2009 oznámil žalovanému, že ak dlh neuhradí, alebo predmet leasingu neodovzdá bude na jeho osobu podané trestné oznámenie. So zreteľom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že žalobca prostredníctvom svojho splnomocnenca splnil i podmienku článku 13, bod 1. b/ obchodných podmienok pred odstúpením od leasingovej zmluvy. Ďalej vyslovil záver, že predmetné vyúčtovanie zohľadňuje všetky oprávnené požiadavky žalobcu a žalovaného. K namietnutej časti vyúčtovania žalovaným v časti týkajúcej sa uplatnenia straty na majetku (zostatok istiny) 6.239,19 eur, súd poznamenal, že v predmetnom prípade k uzatvoreniu poisťnej zmluvy došlo medzi žalobcom a poisťovňou s tým, že žalovaný mal uhrádzať poisťné. Z uvedeného vyplýva, že tu právny vzťah vznikol medzi žalobcom a poisťovňou. Konštatoval, že skutočnosť poisťovňa predmetnú poisťnú udalosť vyhodnotila ako sprenevera a žalobcovi oznámila nepriznania poisťného plnenia z dôvodu, že v zmluvných podmienkach pre havarijné poistenie sprenevera nie je poistením krytá, nemení nič na právnom vzťahu medzi stranami konania založenom na leasingovej zmluve. Samotné neposkytnutie poisťného plnenia poisťovňou pre žalobcu ešte samo o sebe nezabavuje povinnosti žalovaného na toto plnenie. Nečinnosť žalobcu voči oznámeniu poisťovne o neposkytnutí poisťného plnenia nepovažoval za výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Poukázal na to, že Obchodný zákonník pod pojmom výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku postihuje tzv. šikanovanie pri výkone práva v obchodných vzťahoch. Ide o zneužitie práva, o tzv. šikanu, keď účelom výkonu práva nie je realizácia vlastných oprávnených hospodárskych záujmov a hospodárskeho cieľa determinovaného obchodným záväzkom, ale ide o snahu výkonom práva znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu. Na takomto výkone práva nie je žiadny záujem. Preto mu ani Obchodný zákonník nepriznáva právnu ochranu a súd v takomto prípade výkon práva odmietne. Šikanózný výkon práva sa musí vždy preukázať a dôkazné bremeno zaťažuje toho, kto je takýmto výkonom práva poškodený. Súd prvej inštancie vyslovil záver, že v predmetnom prípade k takémuto konaniu zo strany žalobcu nedošlo. Vzhľadom na vyššie uvedené súd návrhu žalobcu vyhovel. Súd súčasne uložil i povinnosť zaplatiť dohodnuté úroky z omeškania od nasledujúceho dňa po splatnosti istiny až do jeho skutočného zaplatenia. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 255 CSP a úspech žalobcu v konaní.

4 Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 15Cob/98/2018-299 z 16. apríla 2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav a zo zisteného skutkového stavu vyvodil vecne správny právny záver a svoje rozhodnutie aj v rozhodujúcom rozsahu vecne správne odôvodnil. Keďže odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení svojho rozhodnutia o odvolaní obmedzuje na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku.

5 Námietky žalovaného vo veci samej považoval za totožné s námietkami, ktoré boli ním uplatnené pred súdom prvej inštancie v priebehu celého konania, pričom tieto v zásade nepovažoval za také, aby mohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. So zreteľom na uvedené uviedol, že nepovažoval vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v rozhodnutí súdu prvej inštancie vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na prejednávanú vec. Na doplnenie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že pokiaľ ide o námietku nesprávne zisteného skutkového stavu sa s ňou nestotožnil, konštatujúc, že ani z obsahu podaného odvolania nevyplýva konkrétnejšia špecifikácia neúplnosti zistenia skutkového stavu.

6 Ďalej odvolací súd poukázal na to, že Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 15Cob/53/2014-137 zo dňa 16. septembra 2014 v tejto prejednáwanej veci rozhodol tak, že zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 5Cb/275/2012-106 zo dňa 29. októbra 2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom vo vyslovenom právnom názore uviedol, že nemožno považovať žalobcom uplatnený nárok v trestnom konaní o náhradu škody za totožný v tomto konaní, a teda rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto nemožno považovať za vecne správne. V ďalšom uložil súdu prvej inštancie zaoberať sa dôvodnosťou a rozsahom uplatneného nároku žalobcu, a to s odkazom na uzavretú leasingovú zmluvu ako aj všeobecné obchodné podmienky.

7 Súd prvej inštancie ďalej vo veci konal v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP, a dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok jednoznačne vyplýva z protokolu o finančnom vysporiadaní leasingovej zmluvy č. LZP/07/80175 zo dňa 23. júna 2010 (vystavenie protokolu). Zdôraznil, že žalovaný v podanom odvolaní žiadnym spôsobom nespochybnil samotný rozsah žalobcom uplatneného nároku.

8 O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že žalobcovi náhradu odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žalobcovi v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli.

9 Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, tvrdiac, že nesprávnym procesným postupom súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

10 Odvolaciemu súdu vytýkal, že k rozhodnutiu o odvolaní pristúpil formalisticky a písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Zdôraznil, že v priebehu celého konania namietal a spochybňoval postup žalobcu pri odstúpení od kúpnej a leasingovej zmluvy, jeho nečinnosť v spojení s uplatnením poisťného plnenia a taktiež poukazoval na existenciu exekučného titulu voči jednému z páchatel'ov trestného činu, zavinením ktorého došlo k odcudzeniu predmetu leasingu a tým aj k ukončeniu záväzkovoprávneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Ďalej namietal, že tvrdil a aj preukázal, že si žalobca uplatnil voči žalovanému nárok vyplývajúci z listiny „Finančné vyúčtovanie predčasne zaniknutej leasingovej zmluvy“, pričom žalobca svoj nárok na náhradu škody voči páchatel'om trestného činu odvíjal od rovnakej listiny a v rovnakej výške. Vytýkal odvolaciemu súdu ako aj súdu prvej inštancie, že sa s uvedenou obranou žalovaného nevysporiadali a súd prvej inštancie len stroho konštatoval, že nárok uplatnený žalobcom v civilnom a adhéznom konaní nie je totožný a odvolací súd bez bližšieho vysvetlenia súhlasil s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súdom ďalej vytýkal, že sa nezaoberali jeho žiadosťou o započítanie

pohľadávky žalobcu s pohľadávkou uplatnenou a priznanou mu v trestnom konaní a ďalej ním namietanou nečinnosťou žalobcu voči poisťovni. Konštatoval, že sudy nevysvetlili, prečo nečinnosť žalobcu nepovažujú za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. S poukazom na rozsudok NS ČR sp. zn. 23Cdo/3852/2012 z 10. januára 2014 dovolateľ zdôraznil, že v dôsledku odstúpenia žalobcu od kúpnej a leasingovej zmluvy došlo k zániku poistnej zmluvy, ktorá bola viazaná na leasingovú zmluvu, preto jediným subjektom, ktorý mohol komunikovať s poisťovňou, a tak vyvíjať aktivitu k poskytnutiu poistného plnenia, bol žalobca resp. právny predchodca žalobcu. Žalovaný v dovolaní poukázal na obdobnú vec vedenú pred Krajským súdom v Nitre pod sp. zn. 5Co/295/2017, v ktorej samotný žalobca poukázal na skutočnosť, že v prípade domáhania sa náhrady škody voči páchatelovi by bola v konečnom dôsledku škoda uplatnená v trestnom konaní zohľadnená v prospech žalovaného vo finančnom vyúčtovaní. Záverom k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP poznamenal, že či už z rozhodnutia súdu prvej inštancie a ani z rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, podľa ktorých ustanovení právnych predpisov bolo žalobe vyhovieť t. j. aplikácia právnej normy. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia otázky 1/ či má leasingový prenajímateľ nárok na plnenie titulom leasingovej zmluvy v plnom rozsahu od leasingového nájomcu aj v prípade, ak v priebehu trvania leasingového vzťahu dôjde bez zavinenia leasingového nájomcu k odcudzeniu predmetu leasingu a páchatelia trestného činu sú právoplatne odsúdení, súčasne je im v adhéznom konaní uložená povinnosť nahradiť škodu leasingovému prenajímateľovi ako vlastníkovi predmetu leasingu v rovnakom rozsahu a z rovnakého titulu, v akom si leasingový prenajímateľ uplatnil svoj nárok aj voči leasingovému nájomcovi, 2/ či má leasingový prenajímateľ nárok na plnenie od leasingového nájomcu, ak žalovaná pohľadávka je totožná s náhradou škody uplatnenou v trestnom konaní voči páchatelom trestného činu, 3/ predstavuje odcudzenie predmetu leasingu bez zavinenia leasingového nájomcu okolnosť vylučujúcu zodpovednosť pre porušenie v zmysle § 373 Obchodného zákonníka, 4/ ide o výkon práva v rozpore s poctivým obchodným stykom podľa § 265 Obchodného zákonníka ak leasingový prenajímateľ, ktorý je v zmluvnom vzťahu s poisťovateľom, nevyvinie žiadnu aktivitu voči poisťovni, ktorá v rozpore s výsledkom trestného konania a dohodnutými poistnými podmienkami odmietne poskytnúť poistné plnenie a následne sa celého plnenia domáha voči leasingovému nájomcovi? Vyslovil názor, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, keď podľa odvolacieho súdu žalobcom uplatnený nárok v tomto konaní nemožno považovať za totožný s ním uplatnenou náhradou škody v trestnom konaní voči tretím osobám. Nečinnosť leasingového prenajímateľa vo vzťahu k poisťovni označil za odporujúcu poctivému obchodnému styku (§ 265 Obch. zák.). Vychádzajúc z uvedeného dovolateľ navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súčasne v zmysle § 444 CSP navrhol odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie do právoplatného skončenia dovolacieho konania. Odklad žiadal z dôvodu, aby nebol zmarený účel a cieľ dovolania skôr, než bude o dovolaní rozhodnuté. Vyslovil domnienku, že možná ujma hroziaca v prípade neodloženia vykonateľnosti napadnutého rozsudku na jeho strane prevyšuje do úvahy prichádzajúcu ujmu opačnej procesnej strany.

11 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

12 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

13 Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14 Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu

o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

15 Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, keď v dovolaní poukazuje na vady odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku ako aj rozsudku súdu prvej inštancie.

16 Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

17 K namietanej vade zmätočnosti pre nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutí vo veci konajúcich všeobecných súdov dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu stanoviska najvyššieho súdu nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (k tomu pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017).

18 Uplatnenie druhej vety stanoviska najvyššieho súdu, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety, sa týka výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. Dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej právnej veci, vzhľadom na obsahové vady odôvodnenia rozsudku je na mieste aplikovať výnimku z uplatňovania tohto pravidla.

19 Podľa § 383 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

20 Dovolací súd dal za pravdu dovolateľovi, ktorý označil písomné vyhotovenie rozhodnutia nielen odvolacieho ale aj súdu prvej inštancie za formalistické a neobsahujúce zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdov a to v súvislosti s dovolateľom tvrdeným výkonom práva zo strany žalobcu v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku.

21 Podľa § 265 Obchodného zákonníka výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

22 Žalovaný za odporujúce zásadám poctivého obchodného styku, ktoré vyústilo k zjavnému poškodeniu jeho práv, označil konanie právneho predchodcu žalobcu, ktorý potom, čo žalovaný riadne nahlásil poistnú udalosť, zostal nečinný, nežiadal poisťovňu, s ktorou bol v zmluvnom vzťahu, o poskytnutie poistného plnenia, hoci v čase odmietnutia plnenia bolo trestné stíhanie vedené pre prečin podvodu a nie sprenevery, ale sa rovno obrátil na žalovaného.

23 Žalovaný ďalej namietal, že sa v prejednávanej právnej veci nejedná o právoplatne rozhodnutú vec ale, že nárok na náhradu škody žalobcu uplatnený voči obvinenému a nárok voči žalovanému je založený na tom istom vyúčtovaní, vzhľadom na skutočnosť ktorú tvrdil, že bol žalobca uspokojený už v trestnom konaní (vynára sa otázka duplicitného plnenia č. l. 224). V súvislosti s tým žalovaný poukazoval na článok 5 bod 7 obchodných podmienok pre finančný prenájom (leasing) motorových vozidiel OTP Leasing a.s., podľa ktorého žalobca postupoval, a podľa ktorého, pri udelení predchádzajúceho písomného súhlasu so zverením vozidla do prenájmu, už podaním žiadosti, pre prípad jej kladného vybavenia, postupuje leasingový nájomca na leasingového prenajímateľa všetky práva z podnájomnej zmluvy za účelom zabezpečenia práv leasingového prenajímateľa z leasingovej zmluvy. Vychádzajúc z uvedeného, dovolateľ v konaní namietal, že mu žalobca takto zabránil uplatniť si jeho právo voči obvineným, žalovaný teda zostane bez náhrady škody voči páchatelom, keďže si túto uplatnil leasingový prenajímateľ v trestnom konaní ako vlastník osobného motorového vozidla.

24 So zreteľom na uvedené dovolací súd prisvedčil dovolateľovi, že ak súd prvej inštancie len stroho konštatoval, že predmetné vyúčtovanie zohľadňuje všetky oprávnené požiadavky žalobcu a žalovaného, nečinnosť žalobcu voči oznámeniu poisťovne o neposkytnutí poistného plnenia nemožno považovať za výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, pričom súd prvej inštancie zdôraznil, že právny vzťah vznikol medzi žalobcom a poisťovňou s tým, že žalovaný mal uhrádzať poistné a odvolací súd sa, bez vysporiadania sa s odvolacími námietkami žalovaného (§ 387 ods. 2 CSP), iba s poukazom na právny názor vyslovený Krajským súdom v Nitre v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení č. k. 15Cob/53/2014-137 zo dňa 16. septembra 2014 a konštatovaním, že žalovaný v odvolaní žiadnym spôsobom nespochybnil samotný rozsah žalobcom uplatneného nároku, s rozsudkom súdu prvej inštancie ako vecne správnym stotožnil, nespĺňa takéto rozhodnutie náležitosti riadneho odôvodnenia rozsudku a vyvoláva relevantné pochybnosti o správnosti ich záverov, navyše keď posudzovali jednotlivé kroky žalobcu izolovane a nie ako celok, o tom, že výkon práva žalobcu zodpovedá zásadám poctivého obchodného styku.

25 Dovolací súd sa stotožňuje s názorom vysloveným Krajským súdom v Nitre v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení č. k. 15Cob/53/2014-137 zo 16. septembra 2014, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody v trestnom konaní a predmetný nárok vyplývajúci z kúpnej a leasingovej zmluvy nemožno považovať za totožné nároky. V uvedenom zrušujúcom ustanovení však odvolací súd uložil súdu prvej inštancie zaoberať sa dôvodnosťou a rozsahom uplatneného nároku. Súd prvej inštancie skonštatoval, že finančné vysporiadanie leasingovej zmluvy žalobcu zohľadňuje všetky oprávnené požiadavky žalobcu a žalovaného. Medzi účastníkmi nie je sporné, že podkladom pre nárok uplatnený v trestnom konaní a v prejednávanej právnej veci je jediný, totožný Protokol o finančnom vysporiadaní leasingovej zmluvy č. LZF/07/80175 zo dňa 23. júna 2010. Odvolací súd síce skonštatoval, že právo na plnenie si žalobca v trestnom konaní a predmetnom konaní uplatnil z rôznych právnych titulov, avšak ani súd prvej inštancie ani odvolací súd sa dôsledne v odôvodnení rozhodnutí nevyporiadali s námietkou žalovaného, že nároky boli uplatnené na základe totožného finančného vyúčtovania, teda totožných žalobcom vyšpecifikovaných položiek, teda ani jeden zo súdov sa presvedčivým spôsobom nevyporiadal so žalovaným nastolenou otázkou možného duplicitného plnenia a to ani v súvislosti s dovolateľom namietaným konaním žalobcu v rozpore s § 265 Obchodného zákonníka. Dovolací súd dal za pravdu žalovanému, že v odôvodnení rozhodnutí absentuje aj konkrétne ustanovenie Obchodného zákonníka, ktoré súdy na daný prípad aplikovali a podľa ktorého právo na plnenie žalobcovi priznali.

26 So zreteľom na uvedené vo veci konajúce súdy v odôvodnení ich rozhodnutí (a to ani pri spojení rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) nenaplnili požiadavky plynúce zo základného práva žalovaného na súdnu ochranu, keďže odôvodnenie vyhovie žalobcom uplatnenému nároku nemožno považovať za uspokojujúce. Postupom súdov teda došlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd preto rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie podľa § 449 ods. 1 a 2 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie podľa § 450 CSP na ďalšie konanie, v ktorom sa vysporiada s vytýkanými vadami, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

27 Vzhľadom na zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie v zmysle § 420 písm. f/ CSP (ktoré zakladá prípustnosť a aj dôvodnosť dovolania), dovolací súd sa už ďalej nezaoberal skúmaním prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže preskúmanie právneho posúdenia veci dovolacím súdom nie je ani možné, vzhľadom na jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie.

28 Vzhľadom na to, že dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, nerozhodoval už o návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu.

29 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.